

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **V. K.**, zastoupen Mgr. Monikou Zatloukalovou, advokátkou se sídlem Veleslavínova 133/7, Olomouc, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, se sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2020, č. j. 5 A 171/2016-49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** uhradit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 3400 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupkyně Mgr. Moniky Zatloukalové, advokátky.

O d ů v o d n ě n í :

I. Shrnutí předcházejícího řízení

[1] Žalovaný se podanou kasační stížností domáhá zrušení výše uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze, jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 14. 7. 2016, č. j. 23/2016-190-TAXI/3, a věc mu bylo vrácena k dalšímu řízení. Uvedeným rozhodnutím žalovaný na základě odvolání žalobce změnil rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravních agend, ze dne 27. 10. 2015, č. j. MHMP 1832626/2015, tak, že uloženou pokutu ve výši 100 000 Kč snížil na 80 000 Kč. Ve zbytku žalovaný odvoláním napadené rozhodnutí potvrdil.

[2] Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byl žalobce shledán vinným z toho, že porušil § 21 odst. 3 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, v relevantním znění (dále jen „zákon o silniční dopravě“), tím, že nezajistil, aby při poskytování přepravy dne 18. 3. 2015 od 10:04 do 10:20 hod., na trase ze Staroměstského náměstí, resp. ulice Pařížská, Praha 1, na ulici Loretánskou, Praha 1, vozidlem taxislužby tovární značky VW Passat,

SPZ X, jako řidič taxislužby zaznamenal skutečný průběh přepravy, neboť do paměťové jednotky taxamtru byla zaznamenána částka jízdného 82 Kč, ačkoli skutečná cena za přepravu činila 500 Kč, čímž měl žalobce spáchat správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě. Dále byl žalobce uvedeným rozhodnutím shledán vinným z toho, že porušil § 21 odst. 3 písm. i) zákona o silniční dopravě tím, že nezajistil, aby po poskytnuté, výše popsané, přepravě jako řidič taxislužby cestujícím vydal doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxamtru, o který cestující požádali, čímž měl spáchat správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě. Za tyto správní delikty byla žalobci správním orgánem I. stupně uložena zmiňovaná pokuta ve výši 100 000 Kč a povinnost zaplatit náklady řízení stanovené paušální částkou 1000 Kč. Ke zjištění, na jejichž podkladě vydal uvedené rozhodnutí, dospěl správní orgán I. stupně v návaznosti na výsledky kontroly provedené dne 18. 3. 2015 bezprostředně po uskutečnění přepravy, neboť přepravovanými cestujícími byli speciálně proškolení zaměstnanci Magistrátu hlavního města Prahy.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce žalobu, kterou městský soud shledal zčásti důvodnou, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Konkrétně dospěl městský soud k závěru, že ve správním řízení nebylo prokázáno, že by žalobce nezajistil zaznamenání skutečného průběhu dané přepravy a že tedy spáchal správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě. Správní orgány shledaly porušení § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě v tom, že do paměťové jednotky taxamtru byla zaznamenána částka jízdného 82 Kč, ačkoli skutečná cena za přepravu činila 500 Kč. Dle městského soudu by se z takového popisu protiprávního jednání bylo možné domnívat, že cena za poskytnutou přepravu měla správně dle cenového předpisu činit 500 Kč, avšak tím, že žalobce nezajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy, byla cena zaznamenaná v paměťové kartě taxamtru pouze 82 Kč. Tak tomu však nebylo, neboť 500 Kč je cena, kterou cestující dle své výpovědi žalobci skutečně uhradili, přičemž žalobce požadoval dokonce cenu 790 Kč, která také svítila na displeji taxamtru. Městský soud dále konstatoval, že požadoval-li žalobce za přepravu jinou cenu, než byla cena zaznamenaná taxametrem v záznamu o přepravě, nelze takové jednání hodnotit jako správní delikt podle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, neboť cena fakticky žalobcem za poskytnutou přepravu požadovaná neměla žádnou souvislost se zaznamenáním skutečného průběhu přepravy. Městský soud zdůraznil, že žalovaný žalobci nekladl za vinu neoprávněnou manipulaci s taxametrem a nezpochybnil, že žalobce taxometr při uvedené přepravě použil. Spáchání správního deliktu dle zákona o silniční dopravě žalovaný vyvozoval pouze z toho, že žalobce jako řidič taxislužby požadoval za poskytnutou přepravu po cestujících cenu vyšší, než jaká byla zaznamenaná v záznamu o přepravě. Dle názoru městského soudu však nelze žalobce vinit ze spáchání uvedeného správního deliktu za situace, kdy řádně obsluhoval taxometr, jenž zaznamenal skutečný průběh přepravy.

[4] Další žalobní námitky městský soud naopak důvodnými neshledal. Jelikož městský soud dospěl k závěru, že žalobci nebylo v posuzovaném případě prokázáno spáchání správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, nezabýval se podrobně žalobní námitkou týkající se nepřiměřenosti výše uložené sankce, neboť ta byla uložena v souladu s absorpční zásadou primárně za závažnější správní delikt dle § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě, ovšem zároveň bylo přihlédnuto právě i k deliktu dle

pokračování

§ 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, žalovaný tak bude muset o výši pokuty rozhodnout znovu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[5] Žalovaný (stěžovatel) napadl rozsudek městského soudu kasační stížností, v níž namítá, že závěr městského soudu, podle něhož cena, kterou žalobce požadoval za poskytnutou přepravu, nemá žádnou souvislost se zaznamenáním skutečného průběhu přepravy, postrádá odůvodnění, neboť městský soud neuvedl, jaká je dle jeho názoru podstata zaznamenání, respektive nezaznamenání skutečného průběhu přepravy.

[6] Uvedený závěr považuje stěžovatel rovněž za nesprávný, neboť se odchyluje od názoru vyjádřeného např. v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8 A 181/2016-48. Dle stěžovatele slouží zaznamenání skutečného průběhu přepravy ke třem hlavním účelům. Prvním účelem je zaznamenání ujeté vzdálenosti, z níž se standardně vypočítává účtovaná cena, druhým účelem je, aby byla zaznamenána částka, která byla za přepravu účtována, a třetím účelem je zaznamenání dalších údajů o přepravě, které v souhrnu slouží k tomu, aby cestující měl doklad o provedené přepravě, z něhož zjistí, jakou ujel vzdálenost, zda účtovaná cena odpovídá ujeté vzdálenosti a zaplacené ceně a také, kdo byl druhou smluvní stranou přepravní smlouvy. S daným dokladem se cestující může obrátit na kontrolní orgány nebo policii, pokud by shledal, že s přepravou bylo něco v nepořádku, popřípadě může vůči dopravci uplatnit svá práva soukromoprávní cestou. Kontrolním orgánům umožňují údaje zaznamenané v taxamtru a vytištěné na záznamu o přepravě zkontrolovat, zda ujetá vzdálenost odpovídá změřené vzdálenosti, zda byla cena účtována v souladu s cenovou regulací nebo například, zda vozidlo řídil oprávněný řidič taxislužby. Dalším důvodem zaznamenávání skutečného průběhu přepravy jsou dle stěžovatele daňové zájmy státu.

[7] Stěžovatel považuje údaj o ceně účtované za přepravu za podstatnou náležitost skutečného průběhu přepravy. Přeprava a zaznamenání jejího skutečného průběhu dle jeho názoru nekončí tím, když řidič přepne taxamtr do polohy „JÍZDNÉ“. Pro srovnání stěžovatel odkazuje na § 3 odst. 1 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění pozdějších předpisů, podle něhož má prodávající povinnost správně účtovat. Dle stěžovatele tedy žalobce sice řádně obsluhoval taxamtr, při přepravě nijak nezasahoval do jeho fungování a údaje o přepravě uložil do jeho paměti, přesto však nezaznamenal skutečný průběh přepravy, neboť nezaznamenal skutečnou cenu za poskytnutou přepravu ve smyslu § 12 odst. 1 písm. k) vyhlášky č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě, v relevantním znění (dále jen „prováděcí vyhláška“). Touto cenou se dle stěžovatele myslí cena skutečně účtovaná, nikoliv cena vyměřená taxametrem; nelze tedy tvrdit, že účtovaná cena nemá nic společného se zaznamenáním skutečného průběhu přepravy.

[8] Stěžovatel dále uvedl, že v posuzovaném případě žalobce poskytl zaměstnancům Magistrátu hlavního města Prahy přepravu, při které se dopustil podvodného jednání známého jako desetinasobek, které spočívá v tom, že měl na taxamtru zakrytou desetinnou částku, jízdné se tedy načítalo desetkrát rychleji, než by mělo, přičemž současně použil abnormálně nízkou sazbu, neboť při použití základní sazby by byla cena

s desetinásobkem příliš vysoká (1880 Kč). Výsledná cena tedy činila 79 Kč, přičemž v důsledku zakrytí desetinné čárky se na taxametru zobrazila jako 790 Kč. Cestující odmítli danou částku zaplatit a nakonec se s žalobcem domluvili na jízdném 500 Kč. Jelikož žalobce nepřepnul ihned po ukončení přepravy taxametr do polohy „JÍZDNÉ“, vystoupala cena změřená taxametrem na 82 Kč.

[9] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti zejména uvedl, že v posuzovaném případě nebylo prokázáno, že by žalobce zasáhl do fungování či funkčnosti taxametrů. Argumentace týkající se daňových zájmů státu nesouvisí s daným správním deliktem. Žalobce má za to, že řidič taxislužby je v případě nesprávného účtování ceny postihován opakovaně za tentýž skutek, a to jednak v tzv. cenovém řízení, jednak v řízení o porušení zákona o silniční dopravě. Výše ukládané sankce přitom několikanásobně převyšuje jeho majetkový prospěch. Daná skutková podstata tedy dle žalobce cílí na postižení nesprávného zaznamenání skutečného průběhu přepravy, nikoliv na porušení cenových předpisů, nelze tedy řádně obsluhovat taxametr, avšak nezaznamenat při tom skutečný průběh přepravy. Žalobce rovněž vznesl „*námitku promlčení*“, kterou odůvodňuje tím, že od posuzované jízdy provedené dne 18. 3. 2015 uplynulo více než pět let.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozhodnutí městského soudu (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána oprávněnou osobou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a jedná za něj k tomu pověřená osoba s náležitým právnickým vzděláním (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud dále přezkoumal napadený rozsudek v mezích rozsahu kasační stížnosti a uplatněných důvodů, přičemž zkoumal, zda rozhodnutí městského soudu netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[12] Podstatou kasačních námitek je nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu o tom, že požadoval-li žalobce za přepravu ve skutečnosti jinou cenu, než jaká byla zaznamenána taxametrem v záznamu o přepravě, nelze v tomto jeho jednání spatřovat naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě.

[13] Dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě, v relevantním znění, dopravní úřad, orgán kraje v přenesené působnosti nebo Ministerstvo dopravy při porušení tohoto zákona uložily pokutu až do výše 500 000 Kč dopravci, který v rozporu s § 21 odst. 3 písm. g) tohoto zákona nezajistil, aby při provozování taxislužby vozidlem taxislužby řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.

[14] Dle § 21 odst. 3 písm. g) zákona o silniční dopravě, v relevantním znění, dopravce, který provozoval taxislužbu vozidlem taxislužby, byl povinen zajistit, aby při nabízení

pokračování

nebo poskytování přepravy, včetně činností s tím souvisejících, řidič taxislužby řádně obsluhoval taxametr a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy.

[15] Dle § 12 odst. 1 prováděcí vyhlášky, v relevantním znění, měl záznam o přepravě obsahovat: a) pořadové číslo záznamu o přepravě, b) typ a výrobní číslo taxametru, c) výrobní číslo paměťové jednotky taxametru, d) jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě obchodní firmu nebo název, a identifikační číslo osoby dopravce, e) státní poznávací značku vozidla taxislužby, f) datum přepravy, g) čas zahájení a čas ukončení přepravy, h) výchozí a cílové místo přepravy, i) počet kilometrů ujetých při přepravě, j) číslo použité sazby včetně všech dílčích položek, z nichž je sazba složena, k) cenu za poskytnutou přepravu, l) jméno, popřípadě jména, a příjmení řidiče a m) podpis řidiče.

[16] Dle § 14 odst. 1 prováděcí vyhlášky, v relevantním znění, v době, kdy bylo vozidlo taxislužby užito k provozování taxislužby, měl řidič zajistit, aby taxametr byl zapnutý v pracovní poloze „VOLNÝ“. Při zahájení přepravy měl řidič přepnout taxametr z pracovní polohy „VOLNÝ“ do pracovní polohy „OBSAZENO“ a při ukončení přepravy přepnout taxametr z pracovní polohy „OBSAZENO“ do pracovní polohy „JÍZDNÉ“ a neprodleně vytisknout záznam o přepravě. Po vytištění záznamu o přepravě a dokladu o zaplacení jízdného, pokud o něj cestující požádal, měl řidič přepnout taxametr z pracovní polohy „JÍZDNÉ“ do pracovní polohy „VOLNÝ“.

[17] K výkladu § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě se Nejvyšší správní soud vyjádřil v rozsudku ze dne 8. 12. 2021, č. j. 10 As 110/2020-40, dostupném na www.nssoud.cz, jímž ve zcela obdobné věci zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2020, č. j. 8 A 181/2016-48, na který stěžovatel v kasační stížnosti odkazoval na podporu své argumentace:

„Aby stěžovatel naplnil svým jednáním skutkovou podstatu tohoto přestupku, musí svým jednáním způsobit nedostatky v obsluze taxametru, které se projeví v nevypovídajícím záznamu o přepravě. Ministerstvo i městský soud se mylí v tom, že snad vykládané ustanovení obsahuje dvě varianty jedné skutkové podstaty, které se mohou uplatnit nezávisle na sobě. Pokud by tomu tak bylo, použil by zákonodárce nikoli spojku „a“ (obsluhoval řádně taxametr ve vozidle a zajistil zaznamenání skutečného průběhu přepravy), ale spojku „nebo“ [jako např. v písmenech e), b) či y) ustanovení § 35 odst. 2 v rozhodném znění]. Sporná skutková podstata je ale formulována legislativně jednoznačně: skutkovou podstatu utvářejí obě jednání současně, zaznamenání skutečného průběhu přepravy je tu v příčinné souvislosti s řádnou obsluhou taxametru.

Při správné obsluze taxametru řidič řádně přepíná pracovní polohy taxametru podle toho, v jaké fázi přepravy se nachází (§ 14 vyhlášky Ministerstva dopravy a spojů č. 478/2000 Sb., kterou se provádí zákon o silniční dopravě), a tak zajistí záznam skutečného průběhu přepravy (kdy jízda začala, ve kterém místě, jak dlouhá byla trasa, kdy a kde jízda skončila). NSS na základě skutkových zjištění zachycených ve správním spisu dospěl k závěru, že stěžovatel obsluhoval taxametr řádně, což ostatně připouští i správní orgány. Ony to však chápou tak, že v této části skutkové podstaty bylo řízení zastaveno, kdežto naplnění druhé části (zaznamenání skutečného průběhu přepravy) lze stěžovateli klást za vinu.

S tím NSS nesouhlasí. Správní orgány sice správně zjistily skutkový stav, ale nesprávně jej kvalifikovaly jako přestupek podle § 35 odst. 2 písm. r). Jelikož stěžovatel obsluhoval taxametr řádně (opak mu nebyl prokázán), nenaplnilo jeho jednání skutkovou podstatu podle tohoto ustanovení a nemohl se takového přestupku dopustit.

Nadto NSS podotýká, že jednání provozovatelů či řidičů taxislužby, které spočívá v předražení jízdného, je ve správní praxi běžně trestáno podle zákona č. 526/1990 Sb., o cenách. O tom svědčí i dlouhodobá rozhodovací praxe NSS (srov. již citovaný rozsudek č. 1083/2007 Sb. NSS nebo rozsudek ze dne 10. 8. 2011, čj. 1 Afs 40/2011 - 90). Ostatně takto byl v minulosti potrestán i samotný stěžovatel.

V projednávané věci tak obtoží jen závěr správních orgánů o odpovědnosti za přestupek podle § 35 odst. 2 písm. t) zákona o silniční dopravě, neboť stěžovatel nevydal na žádost cestujících doklad o zaplacení jízdného pořízený jako výstup z tiskárny taxametru. Správní orgány však projednaly oba přestupky ve společném řízení (za oba byl uložen jediný trest), a proto je napadené rozhodnutí ministerstva nezákonné jako celek.“

[18] V posuzovaném případě Nejvyšší správní soud neshledal žádnou odlišnost, která by odůvodňovala, aby se odchýlil od svých citovaných závěrů, které ve své podstatě korespondují se závěrem, jenž vedl městský soud ke zrušení rozhodnutí stěžovatele. Stěžovatel ani v tomto případě nevytýkal žalobci, že by při dané přepravě jako řidič taxislužby neobsluhoval řádně taxametr, resp. že by toto plnění povinnosti řidiče jako dopravce nezajistil, naopak stěžovatel opakovaně konstatoval, že žalobce prováděl obsluhu taxametru správně, tedy že odpovídajícím způsobem přepínal jeho pracovní polohy, nezasahoval do jeho fungování a údaje o přepravě uložil do paměti taxametru. Jak Nejvyšší správní soud vyložil v citovaném rozsudku, skutková podstata dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě cílí na postihování situací, kdy k porušení povinnosti zaznamenat skutečný průběh přepravy dojde v příčinné souvislosti s nikoliv řádnou obsluhou taxametru. Vzhledem k tomu, že žalobce neporušil povinnost zajistit řádnou obsluhu taxametru, nemohl s ohledem na výše uvedené ani naplnit danou skutkovou podstatu správního deliktu dle § 35 odst. 2 písm. r) zákona o silniční dopravě.

[19] Tvzení týkající se údajného podvodného počínání žalobce spočívajícího v zakrytí desetinné čárky stěžovatel v podobě, jak bylo shrnuto výše, přdestřel až ve své kasační stížnosti, v průběhu správního řízení žalobci takové jednání správní orgány nekladly za vinu a ani jej tedy neprokázaly. Ve správním řízení bylo svědeckými výpověďmi cestujících pouze prokázáno, že po nich žalobce požadoval zaplacení částky 790 Kč, která svítila na displeji taxametru, což však správní orgán I. stupně označil z hlediska spáchaných deliktů jako irelevantní. Stěžovatel pak v žalobou napadeném rozhodnutí výslovně uvedl, že „v žádném případě v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch obviněného nedává k tíži dopravci manipulaci se zobrazovačem taxametru, nebo pouhé zakrytí desetinné čárky“. Z hlediska kasačního přezkumu rozsudku městského soudu se tak nejedná o relevantní námitku.

[20] Nejvyšší správní soud tedy neshledal kasační stížnost důvodnou, přičemž k „námitce promlčení“ vznesené žalobcem se nebude vyjadřovat, a to nejen z toho důvodu, že jeho

pokračování

úkolem v této věci bylo posoudit námitky stěžovatele, nikoliv žalobce, ale i proto, že uvedená námitka se zjevně týká pokračování ve správním řízení po zrušujícím rozsudku městského soudu, přičemž toto následné správní řízení samozřejmě nemůže být předmětem nyní posuzované věci.

IV. Závěr a náklady řízení

[21] Vzhledem k výše uvedenému Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, a proto mu vůči neúspěšnému stěžovateli přísluší právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Ty odpovídají odměně a náhradě hotových výdajů jeho právní zástupkyně za jeden úkon právní služby, který zástupkyně žalobce učinila v řízení o kasační stížnosti [sepis vyjádření ke kasační stížnosti, tj. úkon podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátního tarifu)] a za který náleží odměna ve výši ve výši 3100 Kč [§ 7 bod 5 a § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkově tedy žalobci přísluší náhrada nákladů řízení ve výši 3400 Kč. K její úhradě stanovil Nejvyšší správní soud stěžovateli přiměřenou lhůtu.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 16. prosince 2022

JUDr. Jakub
Camrda
předseda senátu